

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Janou Lukešovou v právní věci v právní věci žalobce: **L. K., s.r.o.**, IČ xxx, se sídlem xxx, zastoupen JUDr. Jiřím Vodou, LL.M., advokátem, se sídlem Sokolovská 85/104, 186 00 Praha 8 - Karlín, proti žalovanému: **E. K.**, IČ xxx, se sídlem xxx, zastoupen JUDr. Václavem Luřchou, advokátem, se sídlem náměstí Jiřího z Lobkovic 2406/9, 130 00 Praha 3 - Vinohrady, **o náhradu škody a jiné újmy**

t a k t o :

- I. Zamítá se žaloba, kterou se žalobce domáhal, aby soud žalovanému stanovil povinnost do 1 měsíce od právní moci rozsudku zajistit na vlastní náklady uveřejnění omluvy v celostátním deníku Hospodářské noviny a v měsíčníku Transport magazín, vydávaným Sdružením automobilových dopravců ČESMAD BOHEMIA, a to vždy ve formátu o velikosti nejméně 1/8 tiskové strany v následujícím znění: „xxx se tímto omlouvá společnosti L. K., s.r.o. za neoprávněné poškozování dobrého jména společnosti L. K., s.r.o., kterého se dopustil podáním bezdůvodného insolvenčního návrhu na tuto společnost.“**
- II. Zamítá se žaloba, kterou se žalobce domáhal, aby soud žalovanému stanovil povinnost do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaslat na vlastní náklady doporučeným dopisem omluvu finančním institucím Factoring KB, a.s., IČ 25148290, nám. Junkových 2772/1, 155 00 Praha 5, k rukám paní Ing. E. S., Komerční banka, a.s., IČ 45317054, Praha 1, Na Příkopě 33 čp. 969, PSČ 114 07, k rukám pana Ing. J. S., UniCredit**

Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., IČ 64948242, Praha 4 – Michle, Želetavská 1525/1, PSČ 140 92, k rukám pana Ing. A. P., Mercedes-Benz Financial Services Česká republika s.r.o., IČ 63997240, Praha 4 – Chodov, Daimlerova 2296/2, PSČ 149 45, k rukám pana Ing. P. Š., která bude vždy obsahovat následující sdělení: „E. K., IČ xxx, xxx se tímto omlouvá společnosti L. K., s.r.o. za neoprávněné poškozování dobrého jména společnosti L. K., s.r.o., kterého se dopustil podáním bezdůvodného insolvenčního návrhu na tuto společnost.“

- III. Zamítá se žaloba, kterou se žalobce domáhal, aby soud žalovanému stanovil povinnost nahradit škodu ve výši 16.456 Kč, poskytnout finanční zadostiučinění k odčinění nemajetkové újmy ve výši 200.000 Kč a nahradit žalobci náklady řízení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- IV. Žalobce je povinen žalovanému do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit na náhradě nákladů řízení 20.570 Kč k rukám právního zástupce žalovaného.**

O d ů v o d n ě n í :

Podáním ze dne 21. 12. 2015 se žalobce domáhal náhrady škody a jiné újmy dle § 147 zákona č. 182/2006 Sb. (insolvenční zákon). Návrh odůvodnil tím, že dne 13. května 2015 na základě insolvenčního návrhu věřitele E. K. bylo zahájeno insolvenční řízení ve věci úpadku žalobce. Insolvenční řízení bylo vedeno u Městského soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 89 INS 12307/2015. Předmětem insolvenčního řízení byly pohledávky, které žalovaný evidoval za žalobcem ve výši 17.358 EUR. Poté, co insolvenční řízení bylo zahájeno, tak žalobce pohledávky uhradil. Podáním ze dne 9. 6. 2015 žalovaný vzal insolvenční návrh zpět co do částky 17.358 EUR, požadoval však úroky z prodlení z této částky. Zároveň rozšířil svůj insolvenční návrh o smluvní pokutu. V souvislosti s doplněním insolvenčního návrhu vydal Městský soud v Praze usnesení dne 12. 6. 2015 pod č. j. MSPH 89 INS 12307/2015-A-10, kterým žalovanému uložil zaplatit zálohu na náklady insolvenčního řízení 50.000 Kč. Žalovaný následně dne 22. 6. 2015 vzal insolvenční návrh zpět. Insolvenční řízení bylo zastaveno 26. 6. 2015 pod č. j. MSPH 89 INS 12307/2015-A-13. Před podáním insolvenčního návrhu žalovaný svého nároku se domáhal 13. 4. 2015 žalobou u Obvodního soudu pro Prahu 4. Po podání žalovaného (insolvenčního věřitele) ze dne 9. 6. 2015 nebyly žalobcem (dlužníkem) uhrazeny žádné další pohledávky. Zastavení insolvenčního řízení zavinil výhradně žalovaný, žalobci vznikl nárok dle § 147 odst. 1 insolvenčního zákona na náhradu škody nebo jiné újmy. Žalobce vynaložil náklady za právní zastoupení v souvislosti s neoprávněně podaným insolvenčním návrhem, a to ve výši 16.456 Kč. Vznikla mu i nemajetková újma, neboť insolvenčním návrhem byla poškozena dobrá pověst žalobce, a to u klientů, bank a ostatních dopravců, se kterými žalobce spolupracuje. Žalobce byl nedůvodně 6 měsíců veden v seznamu dlužníků, čímž byla snížena důvěryhodnost žalobce a byl zpochybněn

ekonomicky. Žalobce dospěl k závěru, že žalovaný zneužil institutu insolvenčního řízení. Přiměřené zadostiučinění spatřoval ve zveřejnění omluv i formou finančního zadostiučinění ve výši 200.000 Kč.

Podáním ze dne 24. února 2016 žalobce doplnil žalobní tvrzení. Upřesnil náklady za právní zastoupení, které vynaložil v souvislosti s insolvenčním řízením. Zdůvodnil požadavek omluvy vyspecifikovaným institucím. Co se týká majetkové újmy, tak se postavil na stanovisko, že doložení určité újmy nepřichází v úvahu, neboť povaha nemajetkové újmy její přiměřené vyčíslení neumožňuje, přičemž odkázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze 3Cmo 684/1995. Navrhl případné provedení znaleckého posudku ve vztahu k nemajetkové újmě.

Žalovaný ve svém podání ze dne 5. 4. 2016 navrhl zamítnutí žaloby: 1) Odkázal na § 147 odst. 4 insolvenčního zákona. Nárok, který žalobce vznesl, je dle výše uvedeného ustanovení oprávněn požadovat nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí, jímž končí řízení o insolvenčním návrhu. 2) Insolvenční návrh byl podán důvodně. Důvody žalovaný spatřuje v tom, že: a) Žalovaný měl více věřitelů. b) Žalobce měl peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po datu splatnosti. Zde žalobce specifikoval, že se jednalo o 30 dnů po lhůtě splatnosti u platebních dokladů 001435/1420, 001461/1420, 001462/1420, 001464/1420, 001476/1420, 001477/1420. Tyto závazky žalobce uznal, neboť je po zahájení insolvenčního řízení uhradil. c) Žalovaný se domníval, že žalobce není schopen splnit své závazky, neboť tyto neplnil po dobu delší 3 měsíců po datu splatnosti (§ 3 odst. 2 písm. b zákona č. 182/2006 Sb.). Co se týká námítky žalobce, že žalovaný se svého nároku měl domáhat ve sporném řízení u příslušného soudu prvního stupně, tak odkázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 29. ledna 2009 sp. zn. 2 VSPH 305/2008-B-25. Ohledně nemajetkové újmy zaujal stanovisko, že žalobce nestanovil žádné konkrétní podklady, na základě kterých by mohla být přiznána částka požadovaná žalobcem.

Po provedeném dokazování soud učinil následující skutková zjištění: Podáním ze dne 12. května 2015 žalovaný podal návrh na zahájení insolvenčního řízení. Ten byl převzat Městským soudem v Praze 13. května 2015 a je veden pod sp. zn. MSPH 89 INS 12307/2015. Žalovaný v návrhu uvedl, že v souvislosti s poskytovanými službami mu žalobce dluží po datu splatnosti celkově částku 17.358 EUR (platební doklady č. 001435/1420, 001461/1420, 001462/1420, 001464/1420, 001476/1420 a 001477/1420). Za dalšího věřitele označil P. T., ten provedl činnost ve prospěch žalobce, žalobce se stal jeho dlužníkem ohledně pohledávky 6.860 EUR s datem splatnosti 15. ledna 2015. Městský soud v Praze vyhláškou ze dne 13. května 2015 pod č. j. MSPH 89 INS 12307/2015-A-2 oznámil, že dne 13. května 2015 bylo zahájeno insolvenční řízení ve věci insolvenčního dlužníka L. K., s.r.o., IČ xxx. Tato vyhláška byla doručena Finančnímu úřadu pro hlavní město Praha, územní pracoviště pro Prahu 4, Celnímu úřadu pro hlavní město Praha, Úřadu práce ČR – Krajská pobočka pro hlavní město Praha, ČR ČSSZ – PSSZ a Obvodnímu soudu pro Prahu 4. Podáním ze dne 28. května 2015 žalobce sdělil, že pohledávky žalovaného (navrhovatele v insolvenčním řízení) v celkové výši 17.358 EUR byly uhrazeny, zároveň předložil výpis ze svého bankovního účtu, který byl veden v eurech a na němž bylo ke dni 25. května 2015 disponibilní zůstatek 20.476,32 EUR. Návrh na zahájení insolvenčního řízení označil jako bezdůvodný. Požadoval, aby navrhovateli bylo uloženo zaplacení zálohy na náklady insolvenčního řízení 50.000 Kč, pokud bude hodlat v insolvenčním řízení pokračovat. Dne 9. 6. 2015 žalobce požádal o zastavení insolvenčního řízení do částky 17.350 EUR, ale dále požadoval úroky z prodlení z uhrazených platebních dokladů a nově požadoval smluvní pokutu 106.990 Kč. Dne 12. 6. 2015 byl žalovaný vyzván

soudem k úhradě nákladů insolvenčního řízení částkou 50.000 Kč. Podáním, které soud převzal 24. 6. 2015, žalovaný (insolvenční věřitel) vzal svůj návrh s datem 13. května 2015 zpět a soud usnesením dne 26. června 2015 pod č. j. MSPH 89 INS 12307/2015-A-13 insolvenční řízení zastavil. Dne 29. 6. 2015 toto usnesení bylo doručeno právnímu zástupci žalobce (insolvenčního dlužníka). Žalobce podáním ze dne 20. 10. 2015 požadoval výmaz zápisu z insolvenčního rejstříku. Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudkem ze dne 5. října 2016 č. j. 8 C 449/2015-66 žalobci stanovil povinnost zaplatit P.u T.kovi 330.677 Kč se zákonným úrokem z prodlení a výše jmenovanému i uhradit i náklady řízení. Z ostatních předložených dokladů (e-mailové korespondence) soud neučinil žádná zjištění, která by byla rozhodná pro rozhodnutí v dané věci.

Po provedeném dokazování soud učinil následující závěr o skutkovém stavu věci: Po provedeném dokazování vzal soud za prokázané, že žalobci bylo doručeno usnesení o zastavení řízení 29. 6. 2015, toto rozhodnutí nabylo právní moci 15. 7. 2015, přičemž žaloba na náhradu škody a jiné újmy byla soudu doručena 30. 12. 2015.

Dle § 147 odst. 4 insolvenčního zákona žalobu, kterou uplatňuje práva podle odstavců 1-3, musí dlužník podat nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí, jímž se končí řízení o insolvenčním návrhu, jiná osoba nejpozději do 6 měsíců od zveřejnění tohoto rozhodnutí v insolvenčním rejstříku, o žalobě však nelze rozhodnout před právní mocí tohoto rozhodnutí. Nejde o incidenční spor.

Zjištěný skutkový stav souladu s § 147 odst.4 insolvenčního zákona soud posoudil následujícím způsobem, že nárok žalobce prekludován nebyl.

Soud vzal za nesporné a strany nespороvaly, že vyhláškou Městského soudu v Praze ze dne 13. května 2015 č. j. MSPH 89 INS 12307/2015-A-2 Městský soud v Praze oznámil, že dne 13. května 2015 bylo zahájeno insolvenční řízení. Po zahájení insolvenčního řízení dlužník (žalobce) uhradil částku 17.358 EUR. Úhradu této částky žalovaný (navrhovatel – věřitel) v podání ze dne 9. 6. 2015, jež soud převzal 10. června 2015, nespороval, požadoval nadále úhradu úroků z prodlení, rozšířil návrh o smluvní pokutu. Návrh vzal zpět 22. 6. 2015 (převzato soudem 24. 6. 2015), insolvenční řízení bylo zastaveno 26. června 2015 usnesením Městského soudu v Praze. Žalobce (insolvenční dlužník) podáním ze dne 20. 10. 2015 se domáhal výmazu zápisu z insolvenčního rejstříku.

Ze zbylých důkazů soud neučinil žádná skutková zjištění rozhodná pro rozhodnutí ve věci.

Dle § 147 odst. 1 insolvenčního zákona bylo-li řízení o insolvenčním návrhu zastaveno nebo byl-li insolvenční návrh odmítnut vinou insolvenčního navrhovatele, má osoba, které zahájením insolvenčního řízení a opatřeními přijatými v jeho průběhu vznikla škoda nebo jiná újma, má právo na náhradu takové škody nebo jiné újmy vůči insolvenčnímu navrhovateli. V pochybnostech se má za to, že insolvenční navrhovatel zavinil zastavení insolvenčního řízení nebo odmítnutí insolvenčního návrhu.

Dle § 97 odst. 1 insolvenčního zákona je insolvenční řízení zahajováno jen na návrh; zahajuje se dnem, kdy insolvenční návrh dojde k věcně příslušnému soudu. Insolvenční návrh byl podán důvodně, neboť v řízení bylo prokázáno, že žalovaný splnil podmínky, které jsou uvedeny v § 3 odst. 2 insolvenčního zákona.

Zjištěný skutkový stav soud posoudil po právní stránce v souladu s § 147 odst. 1 a § 97 odst. 1 insolvenčního zákona následujícím: v době podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení věřitelem žalobce byl i P. T., a to částkou 330.677 Kč. Tento nárok žalobce nespornoval. Žalobce po dobu splatnosti delší než 30 dnů měl závazky vůči žalovanému v celkové výši 17.358 EUR. Tyto závazky uhradil teprve poté, co byl podán návrh na zahájení insolvenčního řízení. Soud shrnuje, že podání insolvenčního návrhu soud neshledal šikanózním postupem proti žalobci. Co se týká námitky žalobce, že mohl své pohledávky uspokojit v řízení občanskoprávním, tak k dané námitce soud zaujímá stanovisko, že nedohledal v občanském soudním řádu, insolvenčním zákonu žádné ustanovení, které by stanovilo oprávněnému povinnost se domáhat přednostně svých nároků v občanskoprávním řízení. Co se týká předložených rozhodnutí Vrchního soudu v Praze 1 VSPH 368/2015-A-25, 1 VSPH 1140/2010-A-163 a 1 VSPH 164/2011-A-75, tak soud nedohledal v žádném z těchto rozhodnutí, že by bylo zakázáno věřitelům se domáhat svých nároků v insolvenčním řízení. Jediným omezením je, že je nezbytné, aby byly splněny podmínky § 3 odst. 2 insolvenčního zákona. To, zda jednotlivá rozhodnutí výše citovaná upřednostňují vymáhání nároků cestou občanskoprávního soudního řízení, tak to neznamená, že by se oprávněné subjekty měly domáhat pouze touto formou přednostně svých nároků. Navíc pokud by takto činily, tak v mezidobí by povinné subjekty měly neomezenou možnost disponovat se svým majetkem, čímž by mohlo dojít ke krácení nároků osob oprávněných. Co se týká námitky žalobce, že tím, že žalovaný změnil návrh na zahájení insolvenčního řízení a tím prodloužil dobu, kdy on byl zapsán v insolvenčním rejstříku, tak k danému soud zaujímá stanovisko, že insolvenční řízení bylo oprávněně zahájeno dnem 13. května 2015, návrh byl vzat zpět 22. 6. 2015 (převzato soudem 24. 6. 2015), insolvenční řízení bylo zastaveno 26. června 2015, právní moc nastala 15. 7. 2015, právnímu zástupci žalobce dané rozhodnutí bylo doručeno 29. 6. 2015, tj. insolvenční řízení trvalo zhruba 10 týdnů. Žalobce žádost o výmaz zápisu z insolvenčního rejstříku podal 20. 10. 2015, tj. 3 měsíce poté, co insolvenční řízení bylo pravomocně zastaveno. V neposlední řadě je nezbytné uvést, že návrh na změnu návrhu na zahájení insolvenčního řízení Městský soud v Praze přijal 10. 6. 2015, zpětvzetí přijal 24. 6. 2015. Lze shrnout, že zhruba o 14 dnů bylo prodlouženo insolvenční řízení z důvodu požadovaných úroků zprodlení a nového nároku na smluvní pokutu. Insolvenční návrh podal žalovaný důvodně, splnil zákonné podmínky, které insolvenční zákon požaduje, po podání návrhu žalobce základ nároku uspokojil. To, že žalovaný v průběhu insolvenčního řízení neměl zkapitalizovány úroky z prodlení z uhrazených pohledávek, mu nelze přičítat k tíži. Tento jeho nárok (daný zákonem) trvá i po ukončení insolvenčního řízení. Co se týká smluvní pokuty, tak tento nárok lze podřadit pod rozšíření insolvenčního návrhu. §147 odst.1 insolvenčního zákona se právo na náhradu škody vztahuje k zahájení insolvenčního řízení a opatřeními přijatými v průběhu insolvenčního řízení. Insolvenční řízení bylo zahájeno důvodně a v průběhu insolvenčního řízení nebyla přijata žádná opatření, která by žalobce poškodila.

Ze zbylých důkazů soud neučinil žádná skutková zjištění, neboť se nestaly rozhodujícími pro posouzení nároku.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalovaný byl procesně úspěšný, tak mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Soud mu přiznal celkovou náhradu nákladů řízení ve výši 20.570 Kč. Vycházel z tarifní hodnoty 50.000 Kč (§ 9 odst. 4 písm. c vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Dále soud přiznal náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 21% DPH dle § 14a vyhlášky č. 177/1996 Sb. a § 137 odst. 3 o. s. ř. Jedná se celkem o 5 úkonů, a to převzetí a příprava právního zastoupení, vyjádření

k žalobě, porada s žalovaným přesahující 1 hodinu a 2x účast na ústním jednání, a to 9. února 2017 a 28. února 2017 (§ 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení prostřednictvím zdejšího soudu k Vrchnímu soudu v Praze.

Praha 28. února 2017

JUDr. Jana Lukešová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
E.V.